

פרשת חיי שרה

משיחת יום ב' פ' תולדות, ז"ך מרחשון ה'תשמ"ט
– בקשר לכינוס השלוחים העולמי, בבית הכנסת, לאחרי תפלת מנחה –

הנחה פרטית בלתי מוגה

עומדים אנו בסיומו של "כינוס השלוחים העולמי".

כפי שכבר דובר לפני כן, המלה "העולמי" נוספה לאחרונה לשמו של הכינוס, ועל כל פנים, קיבלה הדגשה רבה יותר.

המלה "העולמי" מעוררת כל יהודי, בתוך כלל ישראל, – ובמיוחד את אלה שהתחנכו לאור השיחות והמאמרים של נשיא דורנו, חמי הרבי, להכיר בכך שהקב"ה נתן את כל העולם בליבו של האדם, זאת אומרת, שאל כל יהודי באופן אישי מופנים כל העניינים של "מורשה קהילת יעקב". המושג "מורשה" מתייחס לתורת משה, ולכל העניינים המופיעים בתורה.

אחד העניינים היסודיים המופיעים בתורה, עניין עיקרי, הוא "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני".

ודבר זה מדגיש את הברכה שנאמרת מדי בוקר: "נשמה שנתת בי טהורה היא", "אתה בראתה" וכולי, "ואתה משמרה בקרבי".

עם זאת, תורת אמת, שהיא גם תורת חיים – הוראה בחיים מבהירה לשם מה הנשמה ירדה למטה – כדי "לעשות לו יתברך דירה" בעולמות התחתונים. מדברים כאן בלשון רבים, משום שמתכוונים לא רק לאדם עצמו, לנכסים שלו או לבני-הבית שלו, אלא גם לכל "העולמות התחתונים", לשון רבים. וכפי שמבואר בספר התניא, מתכוונים בכך לכל העולם כולו. האדם צריך להתנהג באופן שהתורה מסבירה לו. כאשר הוא מתנהג באופן כזה, הוא עושה דירה לו יתברך בכל העולם הזה התחתון, אפילו בכל הפרטים ופרטי הפרטים.

התורה מסבירה באריכות ובפשטות, שאפילו יהודי פשוט – עד כמה שיהודי יכול להיקרא "פשוט" – אנשים, נשים, ואפילו טף, יכולים – על ידי התנהגות בהתאם למה שנכתב בשולחן-ערוך – לעשות דירה לו יתברך בכל העולם הזה התחתון!

דבר זה נכון אפילו ביחס לאדם שאיננו עסקן ציבורי, ובכלל, אדם שחי רק את חייו הפרטיים, מאיזו סיבה שתהיה. למעשה, זה נכון אפילו כשמדובר בילד קטן, לפני בר-מצוה או בת-מצוה,

התורה מודיעה לכל אחד שיש לו שליחות: בכל יום ויום, אפילו בימות החול, הוא מסוגל להשתתף בעשיית העולם לדירה עבור הקב"ה. הוא חייב להשתמש בכוחות שניתנו לו, ובכל הכוחות שניתנו לו. הוא יכול לפעול בהתאם לכוחות שכבר יש לו במזומן, – הנשמה שלו והגוף שלו, כפי שהם באותו יום מסויים, כדי להביא לכך שהקב"ה "ישכון" בכל העולם הזה התחתון.

זהו הסדר שהקב"ה קבע בעולם.

כפי שדובר בעבר, אפילו כשמדובר בילד קטן בפשטות, ואפילו כשמדובר באדם מבוגר בשנים שכבר יש לו זקן לבן, אבל הוא "ילד קטן" מבחינת ההבנה וההשגה שלו, אף-על-פי-כן יש לו יכולת גדולה ואפילו מעשה אחד ויחיד שלו

פרשת חיי שרה

מסוגל להשפיע. הרמב"ם פוסק שמעשה זה, ואפילו אצל ילד ישנו עניין המעשה, יכול להיות מה שיכריע את כל העולם כולו לכף זכות, ולהביא ישועה והצלה לכל העולם.

זהו הביאור בפשטות לכך שאנו יכולים לומר שילד קטן יכול לעשות "דירה לו יתברך בתחתונים": זהו פסק-דין מפורש של הרמב"ם.

זה לא עניין של "גזירה" אלוקית, אלא זה מובן בשכל הפשוט. גם השכל הפשוט מבין שאפילו מעשיו של ילד קטן הינם ברי חשיבות. השכל הישר מבין היטב שכאשר ישנה משקולת, כף מאזניים, במצב שקול, מחצית בצד האחד ומחצית בצד השני, אפילו ילד קטן מבין שנקודה אחת ויחידה שיוסיפו לצד אחד, תכריע את כל הכף.

דבר זה מאפשר לנו להבין כיצד כל יהודי יכול להיות שליח. משום שכפי שדובר, לכל יהודי, אפילו לקטן שבקטנים, יש את הכוח לעשות מעשה שישפיע על כל העולם כולו.

כמו בכל העניינים האחרים, גם התורה עצמה "כללות ופרטות נאמרה" – היא מתחלקת לכללים ולפרטים. כך זה גם לגבי הכלל האמור: על כל יהודי, ועל אחת כמה וכמה – על כלל ישראל, מוטלת השליחות "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים", גם כפי שזה מתבטא בפרטי-פרטים. בדומה לכך, ישנם כאלה שנבחרו מתוך היהודים עצמם לבטא בהדגשה רבה יותר ובאופן גלוי יותר את עניין השליחות שבהם.

ישנם אפילו יהודים כאלה שבהשגחה פרטית נבחרו להתמנות בתור שלוחים לקבוצה מסויימת של יהודים, או לקבוצה גדולה ביותר של יהודים, או אפילו לעיר שלמה, או למדינה שלמה, וכיוצא בזה. ובוודאי ניתנו להם כוחות כדי שיוכלו לבצע את שליחותם, ולבצע זאת בשלימות.

ועל אחת כמה וכמה שזה כולל דרישה שהיא עניין עיקרי ביותר: שהם יעוררו את כל אותם יהודים שאליהם הם מגיעים בתור שליח כללי, ויעוררו אותם להיות מודעים לכך שמוטלת עליהם שליחות, ויזכירו להם, ויגלו בקרבם את הכוחות הפוטנציאליים שבאמצעותם הם יכולים לבצע את השליחות האישית שלהם:

ההתחלה היא מהאדם עצמו ובני-ביתו. אבל אחר כך, "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים" – הם צריכים להוסיף יותר ויותר.

יש במה להאריך בכגון זה,

וכפי שדובר, ישנה הדגשה שזהו "כינוס עולמי". אמת, כתוב "קשוט עצמך תחילה", אבל אחר כך צריך לחשוב על כל העולם.

על אחת כמה וכמה כאשר מתאספים בכינוס, והודיעו שזהו "כינוס עולמי" – כינוס שמקיף את כל העולם.

העניין הזה, אף על פי שלכאורה הוא גוזמה גדולה ביותר, שאומרים שאדם צעיר או אשה צעירה, או ילדה או ילד, שהוא שליח במקום מסויים; על ידי אמירת כמה מלים במקום מסויים, הוא יהפוך את העולם, וזה יהיה הגורם המכריע שיביא לכל העולם כולו ישועה והצלה.

אבל כפי שכבר דובר, דבר זה יכול להיות מובן בקלות תוך שימוש בביאור פשוט והיגיון פשוט. אפילו גוי יכול להבין זאת; ועל אחת כמה וכמה לגבי "עם חכם ונבון", כפי שדובר כמה פעמים.

פרשת חיי שרה

אל לו לאדם לחשוב שמכיון שהוא נמצא בחלק מסויים של העולם, יש לו שייכות רק לאותו חלק של העולם. אלא כאשר הוא קשור לחלק אחד של העולם, הוא מקבל שייכות לכל העולם כולו.

והשייכות מתבטאת לא רק בכך שיש לו את הזכות להשתתף בהפיכת העולם ל"דירה לו יתברך בתחתונים"; אלא יש לו גם חלק בפעולות. באופן ממשי, הוא משתתף בפעולות שבאמצעותן מביאים יהדות לפינה נידחת, פינה רחוקה בעולם שהוא מעולם לא היה בה; ומעולם לא שלח לשם מכתבים.

אבל באמצעות הדיבור עם יהודי במקומו הוא, ואותו יהודי מוסר אחר כך את הדברים המעוררים ליהודי אחר, עד שסוף-כל-סוף זה מגיע ליהודי שנמצא בפינה נידחת, ויש לזה השפעה עליו.

ושל מי הן המלים הללו? אלה הן המלים של היהודי הראשון, שגילה את העניין שמתבטא באותן מלים.

ועל ידי זה יש לו בפשטות חלק, חלק ממשי, בגשמיות ואפילו בחומריות, בהפצת היהדות – ובנוסף אחר: בכך שאפילו אותה פינה נידחת הופכת ל"דירה לו יתברך".

